

Bir çox şair və ədəbiyyatçı eşq, sevgi və məhəbbət haqqında yazıb-pozarlar. Bunlardan bəziləri su üstünə yazılan yazılar kimidir. Yox olub gedər. Lakin məhəbbət əhlindən çıxan sevgi və eşq şüaları illərə, əsrlərə meydan oxuyur. İllər keçdikcə daha da dəyər qazanır.

Məhz bu könül əhli dostlarından biri də Seyid Yəhya həzrətləridir. XV əsrdə yaşasa da, o dövrdə əkdii sevgi fidanları bu gün belə mədəniyyətimizin üzərində qoca bir çinar ədası ilə ətrafına həyat verməkdədir.

"*Məhəbbət t sevdinin sevdinin tabe olmasıdır*"- deyərək başlayar sözə Seyid Yəhya... Əgər iki insan arasında məhəbbətdən və sevgidən bəhs ediləcəksə, orada mütləq bir tabe olma halı mövcud olmalıdır. Sevən sevdiniyə tabe olursa, onun yolundan getmirsə, sevgilinin yolunu öz yolu kimi hesab etmirsə, burada məhəbbətdən söz açmaq yersizdir. Hz. Peyğəmbərimiz (s.ə.s) də "*İnsan sevdiniyə ilə bərabərdir*"- deyərək bu həqiqəti izhar etmişdir. Məhz bu səbəblə Bədr müharibəsində iştirak edən əshabı-kiram İslam ümməti içərisində ən dəyərli, ən fəzilətli olaraq hesab edilir. Çünki onlar sevdiklərinin yolunda canlarını verəcək qədər vəfakardılar.

"*Məhəbbət Allahın öz dostlarının qəlbində alovlandırdığı elə bir atəşdir ki, bu atəş qəlbindəki şüur duyğuları və pis niyyətləri yandırır*". Bu ifadə ilə ortaya qoymaq istənilən həqiqətlər çox diqqət çəkicidir. Birincisi, Məhəbbət Allahın bir nemətidir. Bu nemət isə Allah ilə dost olma yolunda səy göstərənlərə daha yaxındır. Məhəbbət həm bir nemət, həm də təsirli bir dərmandır. Bu dərman sevgili tərəfindən verildə qəlbəki xəstəliklərə şəfa verir. Hətta bəzən Mövlana kimi əl açıb dövrə vurur.

*Aşiqin nəyi varsa, məşuqə fədadır*

*Səma [1] səfa, cana şəfa, ruha qidadır...*

Seyid Yəhya (q.s) möminlərə bu ayəni xatırladıb məsələni daha da lazımlı vəziyyətə gətirir: "**İman gətirən Allaha məhəbbət daha qüvvətlidir**" (Bəqərə, 165). Ayədə keçən (əşəddu hubbən) kəlməsi sevginin ən üst səviyyəsinə işarə edir ki, bundan artığını düşünmək

qeyri-mümkündür. Yəni sevgi və məhəbbət üçün düşünüləcək ən yüksək səviyyə mütləq, Allaha həsr edilməlidir ki, eşq və məhəbbət gerçək məkanını və məqamını tapsın.

Sevgilini sevmək demək sevgilinin sevdiklərini də sevməyi gərəkdir. Bu baxımdan Seyid Yəhya bütün inananlara "Ali-İmran" surəsinin 31-ci ayəsini xatırladır. Bu ayədə Allahı sevən bir insanın Hz. Muhəmmədi (s.ə.s) də sevməsi və ona itaət etməsi istənilir. Sevən itaətkardır. İtaət etdiyinə qarşı boynu bükükdür. Bir yanlış hərəkətdən, xəta etməkdən qorxar. Bu tərkdə qorxusu deyil, əksinə sevgilisini incitmək qorxusudur. Məhz bu həssaslığın adı da təqvadır.

Təqva eyni zamanda "nə qədər səmimiyyət?" sualına cavabdır. Çünki bizim dəyərimiz bu suala verəcəyimiz cavabla əlaqəlidir. Səmimiyyət dürüst olmaqdır. Ayənin ifadəsi ilə "düzgün" və ya "istiqaət sahibi" olmaqdır. Sevgidə səmimiyyətin, məhəbbətdəki ısrarın davamlı olması lazım gəlir. Bu, eyni zamanda hər iki tərəfin bir-birlərini davamlı xatırlamaları, heç unutmamaları mənasına gəlir. Sevənin dili yorulsa belə, qəlbi sevgilisiylə məşğul olacaqdır.

Məhz buna görə XV əsrdə Qafqazdan qaynayan Seyid Yəhya adlı məhəbbət bulağının XXI yüzilliyin susuzluğuna çarə olmasıdır.

---

[1] Mövləvilərin dövrə vuraraq Allahı zikr etməsinə "Səma" deyilir.